

”Fastan: en tid för botgöring”

Att komma närmare Gud innebär att vara redo att omvända sig på nytt, att ännu en gång ändra färdriktning, att lyssna uppmärksamt till hans ingivelser – de heliga önskningsor han ingjuter i våra själar – och att sätta dem i verket. (Smedjan, nr. 32)

18 februari

Fastan har inletts: en tid för botgöring, rening och omvändelse. Det är inte en lätt uppgift.

Kristendomen är inte en bekväm väg, det räcker inte med att *befinna sig* i Kyrkan och låta åren gå. I våra liv, i alla kristnas liv, är den första omvändelsen – det unika ögonblick som var och en minns, det ögonblick då man tydligt inser allt det Herren begär av oss – viktig; men ännu viktigare, och svårare, är de påföljande omvändelserna. Och för att underlätta den gudomliga nådens verkan i dessa omvändelser, är det nödvändigt att bevara själen ung, att åkalla Herren, att förmå lyssna, att ha upptäckt det som inte går bra, att be om förlåtelse.

Invocabit me et ego exaudiam eum, läser vi i denna söndags liturgi: om ni åkallar mig kommer jag att svara er, säger Herren. Betrakta Guds underbara omsorg om oss: han är ständigt beredd att höra oss, han väntar i varje ögonblick på ett ord från människan. Han hör oss alltid – men på ett alldeles särskilt sätt nu,

eftersom våra hjärtan är väl
inställda, beslutna att rena sig – och
han kommer inte att slå dövörat till
en bön från ett *botfärdigt och
förkrossat hjärta*. (När Kristus går
förbi, nr. 57)

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/dailytext/
fastan-en-tid-for-botgoring/](https://opusdei.org/sv-se/dailytext/fastan-en-tid-for-botgoring/) (2026-03-17)